

Bon-BOM

2018. október | A Bolyai Önképző Műhely lapja | 8. évfolyam, 1. szám

Táborbeszámolók
2. oldal

Budapesti kalauz
11. oldal

Lopott percek
7. oldal

Eisemann-dalok
13. oldal

Juniorok gondolatai a befogadó táborról

Először is hogyan kerültem én ide? Az elején magam sem értettem. A gólyatáboroktól mindig ódzkodtam valahogy. Persze hallani hideget-meleget, de sosem jött meg az az érzésem, hogy márpedig nekem ott a helyem egy gólyatáborban. A BOM befogadó tábora viszont más volt. Ez túl általánosan hangzik ahhoz, hogy egyértelmű jelentése legyen, de hiába foglalom össze röviden a „szuper volt!” kifejezéssel, ez sem árul el többet a táborról. A „visszamennék” talán már kicsit többet elárul arról, hogy milyen volt ez számomra. Valóban inkább „befogadó”, mint „gólya” ez a tábor.

Hogy ezt kicsit jobban kifejtsem, leírom, nekem hogyan telt.

Egy kis egészséges izgulással érkeztem: izgultam, hogy vajon milyen lesz a csapattal, kikkel fogok találkozni, tudunk-e majd jókat beszélgetni. A szombat esti „a valóság az, ami hat” téma körül kialakult beszélgetésünk minden kétségemet eloszlatta: tudunk jókat beszélgetni. :) De visszatérve az elejére: az izgulásom hamar alábbhagyott a megérkezéssel. Csak a tábor második napjától tudtam menni, így érkezésemkor gyakorlatilag rögtön belecsöppentem a tábor világába. Előadás, beszélgetés, a falon a (környezet)tudatos életmódra felhívó plakátok, érdekességek.

Az előadások érdekesek, illetve főleg gondolatébresztők voltak. A tábor tematikájának megfelelően mindegyiknél azt éreztem, hogy valóban felelős vagyok a környezetemért. Akárhogyan értjük is ezt: az is számít, hogy újrahasznosítom-e a szemetet, ahogy az is, hogy bajban levő emberhez oda tudok-e lépni az utcán, illetve

természetesen az is, hogy a hétköznapi emberek iránt hogyan viseltetünk, hogyan állunk hozzájuk.

Nagy meglepetésemre találkoztam egy egyetemi évfolyamtársammal. Nagyon örülök, hogy egymástól függetlenül ide tudtunk találni. Bár mérnöki szakra járunk, mérnöki és/vagy természettudományos pályán képzeljük el életünket, fontos nekünk, hogy a másik oldalunkat is erősíteni tudjuk. Páromat is elcsábítottam a BOM-ba, aki szintén egy mérnöki szakon tanul: nagyon örülök, hogy ő is velünk tartott. Akármennyire hihetetlen, egy jó beszélgetés sokszor jobban hiányzik, mint a konvolúció

integrál. Ezért szuper élmény a BOM-hoz tartozni, illetve volt az a tábor is. Élveztem, hogy teljesen más területről jövő emberekkel voltunk együtt, beszélgettünk, de játszottunk is. A tábori beszámolókat kötelező elemeként megemlítem, hogy persze a szállás és étkezés is egész jó volt – bár az átbeszélgelt éjszaka mellett az ágyakra túl sok szükség nem volt.

Már nagyon kíváncsi vagyok az első szombati alkalomra! Jó lenne megismerni azokat, akikkel a táborban nem találkoztunk.

Illyés András

Megérkeztünk. Nem a célba, ez még csak a start.

A felvételi után kicsit megijedtem a társaság sokszínűségétől, ráadásul az még csak egy kis ízelítő volt. Mérnökök, bölcsészek, közgazdászok. „Mi lesz itt?” – kérdeztem magamtól.

Aztán a táborban, ha nem is a bemutatkozásnál meg az ismerkedésnél, de a film utáni beszélgetésnél már kezdett leesni, hogy nem is olyan nehéz közös pontokat találni ennyire különböző idegen emberekkel. Bár nekem se a film, se a könyv nem nyerte el a tetszésemet, a beszélgetések, amiket magukkal vontak, segítettek, hogy a vélemények ütközése vagy egyezése által a többieket elkezdjem jobban megismerni.

Persze nincsem jobb módja az összeszerződésnek, mint az asztalnál, az étel mellett amolyan hagyományos módon lefejni a páncélt másokról, vagy éjszaka a teraszon egy tea mellett röhögni az egyetemi anekdotákon. Ezúton is szeretném megköszönni, hogy az étkezés nem emlékeztetett egy fogyókúrás tábor diétakínzására.

Az utolsó napra tényleg úgy éreztem, hogy pár emberrel kialakult valamiféle szimpátia, és a csapat is elkezdett összekovácsozni. Éjszakánként jó volt látni, hogy a felsőbb évesek mennyire együtt vannak. Egy felszabadult társaság mindig irigylésre méltó. Remélem az én junior évfolyamom is ilyen lesz egy-két év múlva.

Peccol Sámuel

Beszámoló egy második befogadó táborról

*Valóság az, ami hat.*¹

Egyedül utaztam, immár a második BOM-os befogadótáboromba. Helyet foglaltam, turkálni kezdtem a táskámban. Gondoltam, talán olvasnom kellene a magammal hozott regényt, ám ekkor fellapoztam a műhelyes jegyzetfüzetemet. Mi lenne, ha átolvassam az előző évben elkövetett firkálmányaimat, nosztalgikus összegzést végezve? Hiszen haladó lettem!

A vonat behúzott, mellettem csendben szunyókált egy idősebb hölgy. Kattogtak az agysejtjeim, zakatolt a fejem. *Minél fejlettebb lesz egy robot, annál kevésbé tiszteli majd a tervezőjét.*² Ekkor előttem termelt a kalauz, leolvasta rólam a kódomat, majd megszólalt:

– *Nem érted, hogy az újbeszélnék az a célja, hogy a gondolkodás területét szűkítsük? A végén betű szerint lehetlenné fogjuk tenni a gondolatbűnt, mert nem lesznek szavak, amelyekkel elkövethető lenne.*³

Ijedten bámultam rá, egyszersmind felháborodva, hogyan merészel megzavarni, amikor épp *halálfejes lepkék nászát*⁴ bámultam a szemhéjam alatt,

mintha *nagymama becsomagolt kövei* lettek volna, amikor hatalmas fékezéssel megállt a vonat *Verdunnél*. Páran leszálltak, páran fel, aztán újra előttem állt a kalauz, és én illedelmesen válaszoltam neki:

– *Nem erkölcsi emelkedettségből gyűlöltük a hamisságot és hazugságot, hanem szinte testileg, az idegrendszerünk visszafojthatatlanul undorodott tőle.*⁵

Azzal hümmögött egyet és tovább kullogott csukaszürke posztózubonyában.

Kinéztam az ablakon, mint az olyan emberek, akik az elsuhanó tájban gyönyörködve meghökkenve tapasztalják, ha egy düledező épület karmol tekintetükbe. „*Rombolunk, mert erő vagyunk*”⁶ – szólalt meg hirtelen az alvó nő, majd, akár a tyúkok, újra mellkasára ejtette fejét, szinte a hóna alá dugva, annyira szűkös volt a hely. Jómagam, akár egy *ázalékállatka*, visszahúzódva meredtem füzetem lapjaira. Ekkor egy *párduc*⁷ ugrott fel az egyik ülésről, hogy rávesse magát a csomagtárolón szállított utazótáskájára. Ádáz és kíméletlen csatát folytattak, mert a táska beakadt, amaz meg állkapcsát csattogtatva birkózott vele, míg végül leterítette áldozatát,

¹ Vecsei H. Miklós idézi Hamvas Bélát, aki idézi Jungot.

² Elon Musk

³ George Orwell, 1984

⁴ Andrei Makine: Francia hagyaték

⁵ Ottlik Géza: Iskola a határon

⁶ Turgenyev: Apák és fiúk

⁷ G. T. di Lampedusa: A párduc

és szájában vitte tovább, hogy vele együtt leugorjon a kocsiról.

A zsebemben volt minden. Joachimstallér, kagyló, talentum és egy kéteurós. Úgy éreztem magam, mint az utazó Krózus, vagy Nicholas Oresme, miközben a várható ötöslet-tő-nyereményt osztottam el, fektettem be képzeletben. De hát sohasem nyerek. Természetesen, délutáni órák lévén, elzsibbadt az agyam, füledt volt a levegő is, és bekövetkezett a gondolataim hiperinflációja, szavak pengőit önthettem ki az ablakon. Szerettem volna odaérni már, hogy találkozam a társakkal és megismerhessem az „új” juniorokat. Lehet, hogy a másik kocsiiban valaki, akinek szintén a Budai út megálló volt az utazási célja, erre gondolt, miközben megpróbálta felidézni az arcom:

...világos volt, hogy hibát követett el, amikor nem vette át a senioroktól a névtábláját, hisz vagy összekeverik valakivel, vagy az a valaki, akivel összekeverik, ő ugyan, viszont ez az ő már tulajdonképpen nem létezik⁸...

Ám amikor az *utolsó farkas* is lépett a peronra az említett megállónál, körbenéztem, és megláttam, hogy csupán *hatlépésnyi távolságra*⁹ vagyok a többiektől, a szívemen nyugalom lett úrrá, nem vagyok egyedül, tartozom és tartok valahová. Ezt nem a véletlen

gráfok elmélete alapján okoskodtam ki, hiszen én magyar szakos vagyok, nem túl számonkérhető matematikus, a szememben és az intuíciómban bízhattam csupán, hogy azok a csoportban álldogálók az enyéim.

Innentől együtt sétáltunk tovább az állomásról a tábor felé, és a közösség ereje belémoltott egy *határozott vágyat a világ megmentésére*¹⁰. Megszámoltam (dacára csekély számolói képességeimnek), hogy mennyi az ökológiai lábnyomom és a teremtésvédelem szolgálatába állva megdicsértem az út mellett *szelíden az épületbe tessékelő*¹¹ fűszálakat, és újra a *labirintusban* találtam magam. A labirintus másodszor is befogadott, és egy lépéssel talán közelebb kerültem valamihez, ami hat rám, tehát valóság, vagyis az enyém, azazhogy későbbi csendjeimben eztán mindig felidézhetem.

A tábor újjáélesztett, stabil oldalfekvéséből felpattantam, és egy haladó jegyzet megírásába fogtam, hogy továbbadhassam az üzenetet.

Horváth Éva

⁸ Krasznahorkai László, *Az utolsó farkas*

⁹ six degrees of separation, Stanley Milgram

¹⁰ Daniel Quinn, *Izmael*

¹¹ Vecsei H. Miklós idézi Pilinszkyt (*Húség* a labirintushoz c. film)

Lopott percek

Az eleve elrendeltség szimbolikája a Szerdai gyerek című filmben

Horváth Lili – az 50. Karlovy Vary Fesztiválról két díjat is elhozó – filmjét legkézenfekvőbb a társadalmi felelősségvállalás szemszögéből megközelíteni, erre azonban ez az írás nem tesz kísérletet. De akkor mi az, amit vállal? Megpróbálja elmesélni hogyan alakul két főszereplőnk kapcsolata, és milyen jelek utalnak történetük elkerülhetetlen végkifejletéig.

Azzal kezdem, hogy sem gyakorlott, sem tanult filmelemző nem vagyok, ugyanakkor néhány részletre általában sikerül ösztönösen ráéreznem, Horváth Lili mégis átvert a film

elején. Bevallom, János és Maja első jelenetekor fel sem merült bennem, hogy a két karakter a romantikus szál főszereplői. Utólag végigpörgetve magamban, ahogy Vecsei Kinga válogatott vulgáritásokat vág Thuróczy Szabolcshoz, ahogy a férfi kérése ellenére is annak játékerében marad, már egyértelműnek tűnik az egymásba kapaszkodó vonzalom felvezetése. Erőszakos és bárdolatlan, amilyen a lány, óvatos és a maga körüli helyet teljesen kitöltő, amilyen a férfi.

De mi közük is van kettejüknek egymáshoz? Adott egy elszegényedett telep, kilátástalanságba merevedett

forrás: est.hu

életekkel. Itt él Maja (Vecsei Kinga), a 19 éves árva lány, aki azért küzd, hogy – látszólag néma – kisfiát magához vehesse az állami gondozásból. Vele egykorú „férje”, Krisz kisebb-nagyobb lopásokból tartja fenn magát, míg Maja a település művházában dolgozik takarítónőként. Lop. Lóg a vonaton. Meglátogatja a kisfiát. Kedvetlenül takarít. Egy régi képeslapot olvas. Talán tényleg az anyja írta. Még mindig várja. Sosem jött érte. Magányos. És akkor megjelenik János (Thuróczy Szabolcs), aki kisvállalkozások beindításával szeretné motiválni a lakóközösséget, hogy mozduljanak, hogy ne adják fel, hogy éljenek. A programba saját ötletekkel lehet bekerülni, egyszerre négyen, egymást támogatva, ellenőrizve. Ha egy valaki elbukik, elbukik a csoport. Maja mosodát nyitna. János beveszi a programba. Maja ellopja János tárcáját. János megkérdi, tud-e az eltűnt tárcáról. A lány dühösen tagadja. A férfi egy jobb élet kulcsa. Közel kell kerülnie hozzá. Felkínálja magát neki.

Mit tudnak ezek a figurák? Mi az, amitől hihetővé, tapinthatóvá válik a köztük feszülő vonzalom? János absztinens alkoholista, aki akár ebből a faluból is érkezhetett volna. Most alászáll a múltjába, hogy segítsen sorstársain. Elvált, magányos férfi, akiből árad a nyugalom, a törődés. Maja látszólag elvesztegetett életet él, alakja egyfajta városi Maugli-karakter, aki

egy árvaházi gyerekközösségben szocializálódott, a falka-érzésben nőtt fel, mélyebb érzelmeket sem kora, sem neveltetése miatt nem képes kommunikálni. Viselkedése egyfajta ösztönvezérelt viselkedés. Épp emiatt magával ragadó. Érzelmileg éretlen, nyers lény az élni akarás mentén kapcsolódik Jánoshoz, akiben az életet támogató, önmagáról azonban már lemondott erő is megtalálja azt az érzelmi motivációt, ami visszalökhetné őt a valódi életbe. Most csak másoknak él, de Maja felébreszti benne az érzést: nem törvényszerű, hogy ez így maradjon, hogy ez legyen a vége. De lehet-e közös jövője egy negyvenes férfinak, és egy 19 éves – jóformán – lányanyának?

Inkább csak lopott perceik. Egy lopott élet. A film egyik szervező ereje a Maja férje által elkövetett lopások. Egyfajta tagolásként is értelmezhető, ahogyan a Krisz részvételével elkövetett erőszakos, destruktív cselekmények megtörik Maja építkezését, amivel igyekszik előre és felfelé kitörni a kilátástalanságból. A banda csavarhúzóval töri fel az autókat, Maja is profin kezeli az eszközt. Vélhetően ezzel jut be János kocsijába a film egy pontján. Aki olvasott már forgatókönyvírásról, vagy tanult bármit az információ-adagolásról, annak feltűnhet a tárgyak szerepe, állandó felbukkanása. A csavarhúzó végigkíséri a filmet, innen is sejthető, hogy kulcsszerephez jut a végkifejletben. Látjuk Krisz és

forrás: 24.hu

János kezében is. Majánál közvetlenül azonban sosem bukkan fel. A szerszám, amit a férfiak építeni vagy rombolni használnak, ami aktív erővel bír, a passzív női karakterrel sosem kerül egyértelmű kapcsolatba. Annál is érdekesebb ez a megközelítés, mert látványosan Krisz és János az, akik igazán aktívan, sok erőt mozgatva cselekszenek, miközben karakterük egyfajta érzelmi dermedtségben, passzivitásban, motivátlanságban létezik, míg Majától egyre több és erősebb belső motiváltságot láthatunk, miközben a valóságban lassan, alig-alig jut csak közelebb kislány „kiszabadításához”.

De vissza a csavarhúzóhoz. Azt fentebb elárultam, hogy Krisz és bandája ennek segítségével töri fel

az autókat, de János kezében is megfordul, méghozzá abban a jelenetben, mikor Maja megpróbálja elcsábítani, hogy bejusson a programba. Állnak a kibevezett vagonban, ahol Krisz bandája tölti napjait, János pedig felemeli a szerszámot: „ezt használják?” Maja valahogy eltereli a szót. A film elején már „betört”, belepopta magát a férfi terébe (interakciójuk a tárcalopással indul), most egészen közel megy hozzá. Egy csóknyi távolságra csupán. Akár harminc év is lehet köztük, de a kémia mégis működésbe lép. Az élet akarása az, ami beindítja. A férfi, úgy tűnik nem tudott lemondani a teljes élet reményéről, a lány nem akar lemondani egy jobb élet lehetőségéről. De ott vannak a korlátok,

a kimondatlan határok a két ember között. Ott van köztük a csavarhúzó, a lopás, az erőszak, a múlt.

Maja belopja magát a férfi lakásába, mikor meglátogatja. Egyszerűen csak betör. Nem rontja el a zárat, nem tesz kárt semmiben. (Ha megfigyeljük, ez is szép mellékfutam a karakterbrázolásban: Maja lopásai, „bűnei” sosem okoznak kárt, míg férje/ellentétpárja Krisz tettei kifejezetten károsak.) Az a pulóver van rajta, amit első kliense hagyott a mosodában. Vagyis még a ruhája is lopott. Lopott pillanattal János és Krisztián, Maja kisfiának autókázása, ahogyan lopott pillanattal a kisfiú számára is, hogy apjának hazudja a férfit, mert az autóval érkezett az árvaházba. Bármennyire is őszinte tehát a férfi és a nő közeledése – hiszen az élni akarásnál mi lehetne őszintébb; és hiába a látszat, hogy a férfi fiatal nőt akar, a nő pedig „jegyet” a megváltáshoz – érzékelhető, hogy a valóság nem nekik dolgozik.

Hogy végül hová vezetnek kettejük lopott percei? A kézenfekvő tragédiához. A csavarhúzó újra Krisz kezébe kerül, és amint nála van, már sejteni lehet, mit tesz majd vele. János megalázottságában, nem törődve a fiúval bevallja, hogy lefeküdt Majával. Krisz pedig lényéből fakadóan nem lévén más választása, leszúrja a férfit. Említésre méltónak találok, hogy a szerszám, amivel Maja láthatatlanul (konkrétan is, mert már csak azt látjuk, ahogy János észreveszi, a lány

a kocsijában ül) jut be János személyes terébe, Krisz kezében egészen láthatóvá válik, ahogyan behatol vele a férfi testébe, többször is megszúrva őt.

Összességében tehát úgy is érdemes lehet végignézni a *Szerdai gyereket*, hogy megfigyeljük, hogyan mozognak egymás érzelmi és fizikális terében karakterei. Mi a kulcs, amivel eljutnak, elérnek a másikig, és ez a kulcs mire elég. Krisz és Maja a múlton keresztül érik el egymást újra és újra. Maja és János egy alternatív jövőn át jutnak el egymáshoz. Melyik lehetne hosszabb távon működőképes? A közös múlt, ami erőszakkal és rombolással terhelt, de hagyományai és biztonsága van, vagy egy olyan jövő, amibe akár a világ két végéről érkezik a férfi és a nő. Lopva, lépésről-lépésre. Lassan. Lehetett volna számukra jövő? Lehet még számukra jövő? Ezt a kérdést nyitva hagyja a film. Maja látszólag megszabadul. Ahogyan Krisz és János is. Mert a feltehetően Kriszre váró börtön szabadulás a rablások körforgásából. A Jánosra váró felépülés szabadulás egy kétes helyzet kilátástalanságából. A Majára váró önálló élet, kisfiával szabadulás a férfiak behatásaitól. Hogyan dönt most? Vajon mi történik miután felmegy a főcím?

Dósa Judit

Budapesti kalauz marslakók számára

Szerb Antal nagyon összetett szerzői pályáról nyújt tanúságot: nemcsak szépirodalmi író, de számos esszéje, tanulmánya és műelemzése is napvilágot látott. Egy ilyen széles spektrumú írótól tehát a *Budapesti kalauz* egyáltalán nem meglepő alkotás, még akkor sem, ha marslakóknak írják.

A *Budapesti kalauz* kerettörténete az, hogy a marslakók érkeznek hozzánk, és a szerző megmutatja nekik a fővárost nevezetességről nevezetességre. Ez a könyv nem csak (a kerettörténet szerinti) úrbéli marslakóknak szól, de a városban járkáló, arra oda nem figyelő embereknek is.

Hiszen aki benne él, nem feltétlen vesz észre minden nevezetességet, minden különlegességet.

A legfontosabb látványosságokat külön veszi végig, így a kötetbe került a Lánchíd, a Margitsziget, a Központi Vásárcsarnok, és ami mögötte van, na és Józsefváros vagy Újpest is, a teljesség igénye nélkül. A szövegek elejét iniciáléval díszíti, amely nagyon kellemes hatást ad a műnek. Sokszor híres költőink verseit is idézi, amitől igazán hangulatos lesz egy-egy leírás.

Eddig talán úgy tűnhet, ez csak egy útleírás, de ennél sokkal többet is rejt a kis vékony kötet. Talán nekünk

forrás: Fortepan, adományozó: Erky-Nagy Tibor

forrás: Fortepan, adományozó: Balassa Péter

az is furcsa lehet, hiszen teljesen más Budapestet ír le, mint a mostani. Vagy mégsem olyan más a majd száz évvel ezelőtti főváros? A legnagyobb nevezetességeink ugyanúgy állnak, de nehéz elhinni, hogy a 21. századi látkép szinte teljesen megegyezett a régivel.

Ám ezzel még mindig nincs vége, hiszen nemcsak nevezetességeket, de kerületeket, nagyobb területeket is számba vesz, így pedig akarva-akaratlanul is bepillantunk a harmincas évek társadalmába, és egy éles kritikát is kaphatunk az itt élő személyekkel szemben. Ez a külső leírás segít megérteni az akkori emberek gondolkodását, és az akkori kor budapesti marslakóinak is segít eligazodni a mindennapokban, számunkra pedig néhol vicces, néhol komoly, de rettentően izgalmas tudást is átad.

Számomra nagyon érdekes volt maga a szöveg is: mint már említettem, több versrészlet is található benne, mégis Szerb Antal stílusa egyszerre lenyűgözően szép, mégis modern, könnyen olvasható, olyan, amit az ember szívesen vesz a kezébe. Kicsit elkápráztat, és olyan érzés, mintha tényleg itt lenne mellettem, miközben sétálunk Budapest utcáin.

Azt hiszem, minden budapesti élvezettel fogja a kezébe venni ezt a könyvecskét, és olyan lelkesedéssel olvasni, ahogy én tettem. Másoknak pedig érdekes lehet így megismerni a fővárost, és látni a változást a múlt századi és a jelenkori között.

Telek Zsuzsa

„Szerelemhez nem kell szépség, szerelemhez nem kell ész...” – szerelem Eisemann-nál

Idén százhusz éve született Eisemann Mihály halhatatlan zeneszerzőnk. Számos író egyszerű és bohém szövege Eisemann nevével került be a magyar zene- és színháztörténetbe, s ezen keresztül a köztudatba, a mindennapi nyelvhasználatba.

Az 1930-as, 40-es évek kupléit, sanzonjait és operett dalait a popzenén felnőtt és felnövő fiatalok nem érzik már magukénak, de az Eisemann-dalok sorai máig ismerősen csengenek, mondhatni, szállóigévé váltak, és a népdalokhoz hasonlóan beivódtak a kultúránkba.

És miért váltak azzá? Talán éppen azért, mert a legáltalánosabb emberi

érzésekről van szó bennük – főként a legszebbéről, a szerelemről. Eisemann nem feledkezett meg a szerelem semelyik dimenziójáról sem: a vágyakozásról, a beteljesülésről, az elmúlásától és az elengedésről sem. Talán nincs is olyan szerelmi helyzet, amelyre ne lehetne egy dalt találni tőle...

Azt ugyan senki nem tudja, miért van a szerelem, és mi kell hozzá, viszont azt mindenki tudja, hogy mi nem: „Szerelemhez nem kell szépség, szerelemhez nem kell ész, szerelemhez nem kell semmi más, csak szerelem kell, és kész.”

Tolnai Klári és Jávor Pál az *Egy csók és más semmi* filmverziójában (1941)
(kép: zeneszoveg.hu)

Lesz maga juszt is az enyém...

Persze ez nem mindig ilyen egyszerű – amit a kávéházakban zongorázó, majd operettszerzővé váló Eisemann is tudott –, hiszen időnként az illető nem veszi észre, hogy a másik vonzódik hozzá. Ekkor nem tehetünk mást, mint bosszúsan, de bizakodóan azt mondjuk: „Lesz maga juszt is az enyém, csak az enyém, csak az enyém. Nincs egyebem csak a remény, csak a remény.” Máskor pedig harmadikként kerülünk a „képbe”, és fájó, hogy az, akibe szerelmesek vagyunk, mást szeret: „Gyűlölöm magát, mert másé, gyűlölöm magát, mert százé, gyűlölöm magát, mert nem enyém. (...) Imádnám magát, ha egyszer észre venne már, elhozná a vágy, ha csak egy éjszakára bár.”

Hallod-e, Rozika, te?

És amikor végre közeledik a kedves? Akkor bizonyára nem habozunk, mi mást tennénk, mint hogy a „negyvenhatos sárgavillamosan, sietünk a bábánkhoz”, majd rögtön megszólítjuk, hogy „Hallod-e, Rozika, te, gyereünk a moziba be!” A mozi régóta a randevűk kedvenc helyszíne, mert „egy kis édes félhomályban, mennyi, mennyi, mennyi láz van, mennyi álmunk, mennyi csókunk ég...”

A nyelvi humort sem nélkülözi az egykori Kodály-tanítvány, ha a szerelem és a konyha művészetéről van szó:

„lecsó, lecsó, lecsó, lecsó, lecsókolom a rúzt te rólad.” A rúz a legtöbb férfit valóban magával ragadja, de mire van még szükség? „Egy kis rúzs, egy kis hús, egy kis vékony selyem blúz: ez az én kis weekend-babám.” Eisemann szerint nem jó sokáig nélkülözni a csókban, mert „van, aki bevallja, van, aki tagadja, de az is akarja, sőt! Apám is azt mondta, jó a csók havonta, de legjobb naponta, sőt!” Gondolni kell azokra a helyzetekre is, amikor nem cél a kapcsolat hosszan tartása, ekkor a legjobb mód: „egy csók és más semmi, vágyam csak ennyi, és csendben elmenni tovább.”

Ez az álom oly mesés...

A szerelem persze múlandó, és az egykori szerelmes nem biztos, hogy boldog marad: „maga nős ember vagy boldog, maga rossz ember vagy jó? Vagy a nőket pont úgy falja, mint a trójai faló?”. Pedig minden lány arra vágyik, hogy a világ legszebb és legokosabb ifjú férfi legyen az övé: „Holdvilágos éjszakán, miről álmodik a lány? Hogy jön egy királyfi tán, hófehér paripán.” Aztán rá kell döbbsennie arra, hogy: „ez az álom oly mesés, ám de jön a tévedés: a királyfi oly kevés, és hogy jön, tévedés...”

Amikor a „királyfinak” hitt személy mégsem kell, bátran mondjuk ki: „köszönöm, hogy imádot, hogy reám így vigyázott, de ne küldjön

Eszenyi Enikő és Kamarás Iván az Egy csók és más semmi egykori vígszínházi előadásában (kép: blikk.hu)

virágot nekem.” És ne féljünk váltani sem, mert kissé ironikusan szólva: „Higgyék el, direkt egyszeregy, olyan semmi egy válás: a nőnek egy áldás, a férje meg hálás.”

Megöl a szerelem

Az igazi nagy szerelem viszont úgy érezzük, ölni képes. Talán éppen ezért a Megöl a szerelem című sláger hozta meg Eisemann Mihály számára is a sikert:

„Bárhhol vagyok, bárhhol vagyok, várlak
Ébren is meg álomban is látlak.
Átsírom az éjszakát,
hátha egyszer megtalállak,
hátha egyszer boldog leszek én.

Megöl a szerelem, a vágy, a könny,
megöli a szívemet a hazug közöny.
Nélküled nincs tavasz, se őszi, se tél,
se nyár,
didergő lelkem rád, mint napfényre vár.
Megöl a szerelem, tudom, megöl,
nincs többé menekvés a múlt elől.
Te vagy nekem a tűz, a víz, a föld,
az ég,
te vagy a végzet, térted elkárhoznék.”

Szövegek szerzői: Békeffi István,
Halász Imre és Somogyi Gyula

Blankó Miklós

A cikk 2018. augusztus 5-én
megjelent a Nyelvünk és Kultúránk
honlapján.

Peer Krisztián: A nap, amikor tökéletes vagyok

Csináltam friss csalánteát reggel,
nem fizettem a vonaton,
ötven plusznál fel tudtam állni,
nem mentem sehova taxival,
egy hónapra elég füvet vettem,
írtam egy verset hazafelé,
de nem ébresztelek fel.

forrás: muut.hu

Impresszum

Szerkeszti: Herbst Rebeka

Munkatársak: Blankó Miklós, Dósa Judit, Horváth Éva,
Illyés András, Peccol Sámuel, Telek Zsuzsa

Tördelő: Telek Zsuzsa

A borítón látható kép a www.pinterest.com oldalról származik.

Szerkesztőség: 1148 Budapest, Örs vezér tér 11. fszt. 1.

E-mail: bom@e-nyelv.hu

Honlap (korábbi számokkal): www.bolyaimuhely.hu

Alapítva 2011-ben.

A Bon-BOM című lapot a Médiahatóság 2012 októberében
nyilvántartásba vette.

Megjelenik 2018-ban a Nemzeti Kulturális Alap támogatásával.